

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych T-268/08 i T-281/08 Land Burgenland i Republika Austrii przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 maja 2012 r. przez Land Burgenland

(Sprawa C-214/12 P)

(2012/C 194/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Land Burgenland (przedstawiciele: adwokaci U. Soltész i P. Melcher, wsierani przez adwokata A. Eggera)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Republika Austrii

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych T-268/08 i T-281/08;
- definitywne rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Bank Burgenland (Dz.U. L 239, s. 32) oraz obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem;
- posiłkowo względem żądania drugiego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu oceny prawnej zawartej w wyroku Trybunału i pozostawienie kwestii kosztów do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych T-268/08 i T-281/08, którym Sąd oddalił wniesioną przez skargę na decyzję Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Bank Burgenland.

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty:

1) Naruszenie przez Sąd prawa do bycia wysłuchanym poprzez niedokonanie oceny istotnej części ósmego zarzutu skargi

W ramach argumentu, który nie został oceniony wnoszący odwołanie podniósł, że w zaskarżonej decyzji Komisja wzięła pod uwagę wyłącznie korzyść wynikającą z „dodatkowej pożyczki” w wysokości 380 mln EUR, natomiast nie uwzględniła korzyści, która była związana z pożyczką w wysokości 320 mln EUR i która prowadziła do wyeliminowania wszelkich składników pomocy z transakcji sprzedaży Bank Burgenland na rzecz Grazer Wechselseitige Versicherung.

Argument ten nie został oceniony przez Sąd, mimo że wnoszący odwołanie ponownie i w wyraźny sposób zwrócił uwagę Sądu na ten argument w uwagach do sprawozdania z rozprawy, jako że został on pominięty już na etapie sprawozdania z rozprawy.

2) Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że brak uwzględnienia przez Komisję zagrożeń dla Land Burgenland związanych z „Ausfallhaftung” przy ocenie ofert nie stanowił naruszenia prawa

Sąd błędnie oparł się w tym względzie na orzecznictwie, które nie znajduje zastosowania w rozpatrywanej sytuacji, a nawet jeśli znajduje takie zastosowanie, przynajmniej co do zasady, jest ono sprzeczne z rozważaniami przedstawionymi przez Sąd.

Ponadto Sąd nie wziął pod uwagę innych orzeczeń, które stoją w sprzeczności z jego rozważaniami.

Sąd błędnie uznał wreszcie, że zagrożeń związanych z „Ausfallhaftung” nie należało brać pod uwagę, podczas gdy „Ausfallhaftung” stanowi pomoc istniejącą, a więc zgodną z prawem.

3) Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że Komisja postąpiła prawidłowo, opierając się na ofercie konsorcjum przy określaniu wartości rynkowej Bank Burgenland

Sąd naruszył prawo, nie dostrzegając żadnego oczywistego błędu w ocenie dotyczącego wyboru i zastosowania przez Komisję metody określania wartości rynkowej Bank Burgenland.

Ponadto Sąd uznał, wbrew jednoznacznym ustaleniom Komisji, że przetarg przeprowadzony w celu sprzedaży Bank Burgenland był bezwarunkowy, i bez przeprowadzania własnej oceny oparł się na błędnym ustaleniu Komisji, w myśl którego „wadliwe” warunki nie miały wpływu na wysokość ofert.

Co więcej Sąd uznał, że uwzględnienie przez Komisję oferty konsorcjum mimo jej zawyżenia nie było obarczone błędem, chociaż ustalenie zawyżenia oparto ostatecznie na okoliczności, że „Ausfallhaftung” nie była stosowna i że zagrożeń wynikających z „Ausfallhaftung” nie można było wziąć pod uwagę.

4) Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez ustalenie, że Komisja nie naruszyła prawa, uznając, że ani wynik, ani długość postępowania przed Finanzmarktaufsichtsbörde (urzędem ds. nadzoru rynku finansowego, zwanym dalej „FMA”) nie uzasadniały sprzedaży Bank Burgenland na rzecz Grazer Wechselseitige Versicherung

Sąd uznał, iż stwierdzenie przez Komisję, że nic nie wskazywało na to, że FMA zamierza zakazać sprzedaży na rzecz konsorcjum nie było błędne, lecz dochodząc do tego wniosku Sąd wyszedł z błędnego założenia, że dowód przedstawiony przez wnoszącego odwołanie nie miał znaczenia dla postępowania w sprawie wydania zezwolenia toczącego się przed FMA i nie został wzięty pod uwagę przez FMA.

Ponadto, uznając, że nic nie wskazywało na to, że długość postępowania przed FMA poważnie zmniejszyłaby szanse prywatyzacji Bank Burgenland, Sąd zignorował mocny dowód przedstawiony przez wnoszącego odwołanie.

Sąd nie zastosował wreszcie właściwych standardów dowodowych ani standardów kontroli.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych T-268/08 i T-281/08 Land Burgenland i Republika Austrii przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 maja 2012 r. przez Republikę Austrii

(Sprawa C-223/12 P)

(2012/C 194/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Land Burgenland

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych T-268/08 i T-281/08;
- definitywne rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Bank Burgenland (Dz.U. L 239, s. 32) oraz obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem;
- posiłkowo względem żądania drugiego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu oceny prawnej zawartej w wyroku Trybunału i pozostawienie kwestii kosztów do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawach połączonych

T-268/08 i T-281/08, którym Sąd oddalił wniesioną przez nią skargę na decyzję Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Bank Burgenland.

Wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty:

- 1) **Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że brak uwzględnienia przez Komisję zagrożeń dla Land Burgenland związanych z „Ausfallhaftung” przy ocenie ofert nie stanowiło naruszenia prawa**

Sąd błędnie oparł się w tym względzie na orzecznictwie, które nie znajduje zastosowania w rozpatrywanej sytuacji, a nawet jeśli znajduje taki zastosowanie, przynajmniej co do zasady, jest ono sprzeczne z rozważaniami przedstawionymi przez Sąd.

Ponadto Sąd nie wziął pod uwagę innych orzeczeń, które stoją w sprzeczności z jego rozważaniami.

Sąd błędnie uznał wreszcie, że zagrożeń związanych z „Ausfallhaftung” nie należało brać pod uwagę, podczas gdy „Ausfallhaftung” stanowi pomoc istniejącą, a więc zgodną z prawem.

- 2) **Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez ustalenie, że Komisja nie naruszyła prawa, uznając, że ani wynik, ani długość postępowania przed Finanzmarktaufsichtsbehörde (urzędem ds. nadzoru rynku finansowego, zwanym dalej „FMA”) nie uzasadniały sprzedaży Bank Burgenland na rzecz Grazer Wechselseitige Versicherung**

Sąd uznał, iż stwierdzenie przez Komisję, że nic nie wskazywało na to, że FMA zamierza zakazać sprzedaży na rzecz konsorcjum nie było błędne, lecz dochodząc do tego wniosku Sąd wyszedł z błędnego założenia, że dowód przedstawiony przez wnoszącą odwołanie nie miał znaczenia dla postępowania w sprawie wydania zezwolenia toczącego się przed FMA i nie został wzięty pod uwagę przez FMA.

Ponadto, uznając, że nic nie wskazywało na to, że długość postępowania przed FMA poważnie zmniejszyłaby szanse prywatyzacji Bank Burgenland, Sąd zignorował mocny dowód przedstawiony przez wnoszącą odwołanie.

Sąd nie zastosował wreszcie właściwych standardów dowodowych ani standardów kontroli.